

De Bemærkninger, denne Biskop fremsætter til enkelte Paragraffer, ere ikke af principiel Natur.

Biskoppen over *Ribe* Stift har ikke noget væsentligt at indvende mod Forslagets første 25 Paragraffer; han „tror navnlig ikke, at man skal frygte for at lade Menighedsraadet selv vælge sin Formand eller for at nøjes med de i § 4 givne Bestemmelser om Valgret og Valgbarhed og med den i § 11 givne Formulering af de valgte Menighedsraadsmedlemmers Erklæring“, hvilket han derefter nærmere motiverer, hvorhos han udtaler sin Betænkelighed ved Bestemmelserne i § 26 om Menighedsraadets Supplering i Anledning af Præstevalg.

Biskoppen over *Lolland-Falsters Stift* finder, at det er en Tilsidesættelse af en Kirken indrømmet Ret at gaa uden om de Forslag, der ere udarbejdede af det kirkelige Udvalg til Ordning af vore Kirkeforhold, og er paa nærværende Tidspunkt ude af Stand til at give det foreliggende Forslag sin Tilslutning, fordi det paa saa væsentlige Punkter afviger fra det af det kirkelige Udvalg udarbejdede Forslag. Biskoppen gennemgaaer derefter disse væsentlige Punkter og fremhæver som det første, at Forslaget fremtræder uden Forbindelse med Forslag til en Kirkedag. Endelig henleder Biskoppen Ministeriets Opmærksomhed paa enkelte, ikke principielle Punkter. — Biskoppen slutter i øvrigt sin Betænkning med følgende Udtalelse: „Endnu skal jeg tillade mig at tilføje, at jeg betragter hele Menighedsraadsinstitutionen som et naturligt og efter Omstændighederne gavnligt Led i den folkekirkelige Udvikling. Jeg kan kun ønske, at den igen maa komme til at træde i Kraft. I min egen Embedsvirksomhed har jeg siden dens Ophør savnet den. Men med Betænkelighed vil jeg se paa dens Indførelse, om denne skal ske alene som foreslaaet i det fremsendte Udkast“.

Biskoppen over *Aarhus* Stift udtaler, idet han gaar ud fra, at det ikke har været Ministeriets Mening, at han skulde gaa ind paa Enkeltheder — der er flere af disse, han ikke kan være enig i — at han maa anse Genindførelsen af Menighedsraad for en gavnlig og derfor ønskelig Foranstaltning.

Ministeriet skal derefter fremsætte nogle Bemærkninger om den Del af Lovforslaget, som ikke indeholdtes i det af Folketinget i Fjor vedtagne Lovforslag; og som overhovedet ikke har været op-

taget i noget tidligere Lovforslag om Menighedsraad, nemlig §§ 32—35. Af disse Paragraffer, hvis Formaal er at anvise den Vej, et Menighedsraad skal gaa, naar det vil fremføre Klager over Præsten og eventuelt søge ham fjernet fra Embedet, samt at give nærmere Regler for slige Klagers videre Forfølgning, ere §§ 32—34 væsentlig ligelydende med et tilsvarende, af det kirkelige Udvalg i Udkast til Lov om Behandlingen af folkekirkelige Retssager (Forhandlingerne i det kirkelige Udv. 5te Samling Bilag 9) §§ 9—11 fremsat Forslag, hvortil der her — i § 35 — er føjet en ny Bestemmelse angaaende Fremgangsmaaden ved Afskedigelse af en Præst for Overtrædelse af de ham paahvilende Forpligtelser med Hensyn til Læren.

Hvad Menighedsraadenes Virksomhed paa dette Omraade angaar, vil den formentlig fremgaa med tilstrækkelig Tydelighed af de paagældende Paragraffers eget Indhold. At Retten er tillagt det enkelte Menighedsraad, selv om et Pastorat, som det hyppig vil være Tilfældet, har flere saadanne, vil formentlig findes naturligt efter Forholdets Beskaffenhed. At *fordre* Samarbejde mellem Pastoratets Menighedsraad i disse Tilfælde vilde formentlig være at gøre for stort et Skaar i det enkelte Menighedsraads Ret. Paa den anden Side haves der altid i Lovforslagets § 13 en Adgang til Samarbejde mellem Menighedsraadene, hvis dette findes ønskeligt. — Det skyldes Hensyntagen til den paagældende Præst, naar det paalægges det eller de Menighedsraadsmedlemmer, der mene at have noget at klage over Præsten, at henvende sig til ham personlig, inden de bringe Sagen officielt frem i Menighedsraadet, samt at det, hvis ikke Udjævning allerede da finder Sted, paalægges Menighedsraadet at søge Udjævning i et Møde sammen med Præsten, inden der tages Beslutning om, hvorvidt Sagen bør bringes frem for Myndighederne. Naar heller ikke disse derefter kunne faa Sagen udjævnet, giver § 33 Anvisning paa forskellige Veje, der kan følges overfor Præsten. Det er overladt Biskoppen at gøre Indstilling herom til Ministeriet, saaledes at han, hvis Ministeriet ikke mener at burde følge hans Indstilling, altid kan begære Sagen afgjort ved Provsteret. Blandt de Udveje, som der gives Anvisning paa, er ogsaa Ansættelsen af en Hjelpepræst, dog at det efter Omstændighederne — navnlig i saadanne Tilfælde, hvor der ikke findes at kunne lægges Præsten noget egentligt til Last, men hvor